

ikke opfylder den lovgivning på børne- og ungeområdet, der trådte i kraft den 1. januar 1993.

Folketinget har derfor – det er de socialpolitiske ordførere – fundet det nødvendigt at indføre nye bestemmelser, der træder i kraft den 1. januar 2001, som præciserer, at det ikke er en trappestige, og der synes jeg, at hr. Peter Skaarup skulle lytte efter. Den beskrivelse af den sociale lovgivning, der står i bemærkningerne, er ukorrekt. Det virker, som om det er en trappestige. Det er det ikke. Det er det rigtige indgreb på det rigtige tidspunkt, der har effekt.

Vi må så sats på, at kommunerne, når de nu får det understreget i den nye lovgivning, rent faktisk vil opfylde den lovgivning, de er forpligtede til – hvis ikke, så er vi jo lige vidt.

Men det, der så også er vigtigt, er, at det i debatten er glemt, at vi nok har den mest lovlydige ungdom i mands minde. Men vi har en mindre gruppe, der er store problemer med, og det skal vi gøre noget ved. Den mindre gruppe er i gang med en forfærdelig nedadgående spiral. De er marginaliserede, og de udstødes af deres kammeratgruppe. Den spiral skal brydes på en måde, som er effektiv, på en måde, så barnet oplever, at barnet også selv har en fremtid. Det kan handle om anbringelse uden for hjemmet, men hvilken anbringelse?

Der skal i mange tilfælde være tale om en langvarig anbringelse på en institution eller et opholdssted, hvor barnet får en klar fornemmelse af, en viden om, at dette er sidste sted. Her kan jeg ikke smides ud, her er der voksne, der kan klare mig, også selv om jeg overskrider grænser, også selv om der opstår situationer, hvor de burde smide mig ud, og hvor jeg er blevet smidt ud alle de andre gange.

Det, vi jo også skal huske på, er, at nogle af de unge, der lander de steder på opholdsstederne, der kan håndtere det, har boet 20-30 steder, inden de lander dér.

Vi skal have etableret rammer, hvor sådanne anbringelser i større omfang kan finde sted, og vi skal have fundet de voksne, som kan give det skadede barn en forståelse af, at der også er en fremtid for dem uden kriminalitet. Først på den måde forhindrer vi fremtidige ofre, først på den måde sikrer vi, at vi får standset de unge, der er ude i en nedadgående spiral.

Det er svaret, og vi har lovgivningen. Det handler bare om, at man rundtomkring i kommunerne tager fat, og der skal jeg kvittere for Dansk Folkepartis medlem i Assens Kommune. Der har man taget fat, og i Horsens Kommune

har man taget fat. Men der er altså også nogle steder, hvor man intet har gjort, og det er dér, hovedproblemet ligger.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg vil først lige sige tak til fru Anne Baastrup for, at der var lidt pæne bemærkninger til det arbejde, der er gjort i forbindelse med beslutningsforslaget af Dansk Folkeparti, og så vil jeg godt spørge fru Anne Baastrup:

I forhold til noget af det sidste, som fru Anne Baastrup siger, synes fru Anne Baastrup, at det er en god idé, at det er kommunerne, der, som det er i dag, håndterer de her ting og står for det praktiske arbejde, når vi taler om unge, der er kriminelle, men som skal behandles og er under den kriminelle lavalder, eller synes fru Anne Baastrup måske, som jeg egentlig også gør, at det i virkeligheden ville være bedst, at det var staten, der overordnet ordnede de her ting, sådan at ansvaret også fulgte de økonomiske midler, der var til rådighed?

Og så vil jeg spørge fru Anne Baastrup, om ikke det er korrekt opfattet, hvis jeg forstår SF's holdning derhen, at SF er indstillet på, at der er noget fornuft i, at den unge under den kriminelle lavalder har en forsvarer og dermed også har noget mere retssikkerhed i det system, som Dansk Folkeparti foreslår? I dag har den unge jo ikke nogen ...

Anden næstformand (Henning Grove):

Vi har også regler her, der skal overholdes. Når den røde lampe lyser, så er man færdig.

Peter Skaarup (DF):

O.k., så er jeg færdig.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Man kan altid diskutere, hvor de forskellige arbejdsopgaver skal ligge, om det skal være i amt, kommune eller stat. Nu er det rent faktisk amtet, der har ansvaret for de anbringelsessteder og opholdssteder, jeg snakker om. Det er det ene.

Det andet er, at vi har nedsat et børn og ungeudvalg, som består af en dommer, forskellige sagsbehandlere og politikere. Sagen er den, at i den konstruktion, hvor jeg ikke er sikker på, at man i tilstrækkelig grad tager hensyn til barnets tarv, skal det ikke være en sanktion over for barnet. Der skal man komme med det tilbud, som ikke kan afslås, og som er til fordel for barnet.